

Kerstin Gierová

Zelená ako smaragd

Láska naprieč storočiami

COOL
BOO

Drahokamy 3: Zelená ako smaragd

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kerstin Gierová
Drahokamy 3: Zelená ako smaragd – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kerstin Gieroni
Zelená
ako smaragd

Kerstin Gierová

Zelená
ako smaragd

COO
BOO

*Pre všetky dievčatá s marcipánovými srdcami na svete.
(A mám na mysli skutočne všetky dievčatá.
Ten pocit je totiž stále rovnaký bez ohľadu na to,
či máme 14 alebo 41 rokov.)*

*Nádej s krídlami z páperia
v duši má miesto dané.
Melódiu bez slov spieva si
a nikdy neprestane.*

Emily Dickinsonová

Prológ

Belgravia, Londýn

3. júl 1912

„Z toho bude škaredá jazva,“ vyhlásil lekár bez toho, aby zdvihol hlavu.

Paul sa krivo usmial. „Nuž, v každom prípade lepšie ako amputácia, ktorú predpovedala tuto pani Ustráchaná.“

„Veľmi smiešne!“ vyprskla naňho Lucy. „*Nie* som ustráchaná, a *ty... pán Príšerne Lahkovážny*, nevtipkuj! Dobre vieš, ako rýchlo sa také rany dokážu infikovať. Človek môže byť rád, keď v týchto časoch ostane vôbec nažive: žiadne antibiotiká široko-ďaleko a všetci lekári sú neznalí fušeri!“

„Tak to vám veľmi pekne ďakujem,“ ozval sa lekár, kým natieral čerstvo zašitú ranu hnedou pastou. Príšerne to páľilo a Paul len s námahou potlačil grimasu. Dúfal, že nezafúľal leňošku lady Tilneyovej.

„Veď vy za to nemôžete.“ Paul postrehol, že Lucy sa veľmi usilovala, aby znela prívitejšie, dokonca sa pokúsila o úsmev. O dosť nahnevaný úsmev, ale aj snaha sa počíta. „Som presvedčená, že ste urobili všetko, čo bolo vo vašich silách,“ skonštatovala.

„Doktor Harrison je najlepší,“ uistila ju rýchlo lady Tilneyová.

„A jediný...“ zamrmlal Paul. Zrazu sa ho zmocnila neveriteľná únava. V sladkastom nápoji, ktorý mu podal lekár, musel byť liek na spanie.

„Predovšetkým ten najdiskrétnejší,“ doplnil doktor Harrison. Ovinul Paulovo rameno snehobielym obvazom. „A ak mám byť úprimný, neviem si predstaviť, že rezné a bodné rany sa budú o osemdesiat rokov ošetrovať inak, než ako som to urobil ja.“

Lucy sa zhlboka nadýchla a Paul už tušil, čo bude nasledovať. Z vysokého vypnutého účesu sa jej uvoľnil prameň a bojovne si ho založila za ucho. „V podstate možno nie, ale ak baktérie... Teda, to sú také jednobunkové organizmy, čo...“

„Prestaň, Lucy!“ skočil jej do reči Paul. „Doktor Harrison určite vie, čo sú baktérie!“ Rana ho stále hrozne páliła a súčasne sa cítil taký unavený, že by najradšej zavrel oči a jednoducho si trochu zdriemol. No to by Lucy rozrušilo ešte viac. Hoci jej modré oči sršali zlosťou, skrývali sa v nich iba starosti a za nimi niečo ešte horšie – strach. Kvôli nej na sebe nesmel dať poznať ani zlý zdravotný stav, ani vlastné zúfalstvo. Preto jednoducho hovoril ďalej. „Veď sa nenachádzame v stredoveku, ale v dvadsiatom storočí, storočí priekopníckych objavov. EKG vynašli už dávno, pár rokov je známy i pôvodca syfilisu a aj spôsob, ako túto chorobu liečiť.“

„Ale čo, niekto dával na výučbe mystérií dobrý pozor.“ Zdalo sa, že Lucy každú chvíľu vybuchne. „Výborne!“

„A minulý rok dostala Marie Curie Nobelovu cenu za chémiu,“ zapojil sa aj doktor Harrison.

„A čo vlastne vynašla? Atómovú bombu?“

„Niekedy si hrozne nevzdelaná. Marie Curie objavila rádio...“

„Ach, drž *zobák!*“ Lucy si prekrížila ruky a upierala na Paula zlostné oči. Karhavý pohľad lady Tilneyovej si vôbec nevšimla.

„Svoje prednášky si momentálne môžeš strčiť, vieš kam! Mohol si zomrieť! Prezradíš mi, ako by som túto katastrofu odvrátila bez teba?“ Na tomto mieste sa jej zlomil hlas. „Alebo ako by som mohla bez teba ďalej žiť?“

„Je mi to ľúto, princezná.“ Nemala ani potuchy, *ako* mu to bolo ľúto.

„Pcha!“ vyhrkla Lucy. „Nemusíš nasadiť ten zronený psí pohľad.“

„Zaoberať sa tým, čo by mohlo byť, je zbytočné, dieťa moje,“ pokrútila hlavou lady Tilneyová, kým pomáhala doktorovi Harrisonovi s odkladaním pomôcok do lekárskej brašny. „Všetko sa predsa dobre skončilo. Paul mal šťastie v nešťastí.“

„Iba preto, že sa to mohlo skončiť aj horšie, neznamená to, že sa to skončilo dobre!“ zvolala Lucy. „Vôbec sa to neskončilo dobre!“ Oči sa jej zaliali slzami a pohľad na ňu Paulovi takmer zlomil srdce. „Už sme tu tri mesiace a nedosiahli sme nič z toho, čo sme si naplánovali, práve naopak: všetko sme iba zhoršili! Konečne sme získali tie prekliate papiere a Paul ich jednoducho pustí z ruky!“

„To bolo možno trochu unáhlené.“ Položil si hlavu na vankúš. „V tom okamihu som však mal pocit, že robím správnu vec.“ A to preto, lebo mu práve dýchala na chrbát smrť. Veľa nechýbalo a kord lorda Alastaira by s ním urobil krátky proces. To sa však Lucy nesmela v žiadnom prípade dozvedieť. „Keby sme mali Gideona na našej strane, mali by sme ešte šancu. Len čo si tie papiere prečíta, pochopí, o čo nám ide.“ *Hádam.*

„Ale my sami presne nevieme, čo sa v tých papieroch píše! Možno sú zašifrované alebo... Ach, veď ty ani nevieš, čo si vlastne Gideonovi dal,“ podotkla Lucy. „Lord Alastair ti mohol podstrčiť hocičo: staré účty, ľúbostné listy, prázdne papiere...“

Aj to Paulovi dávno napadlo, ale čo sa stalo, stalo sa. „Niekedy musí byť človek jednoducho optimista,“ zamrmlal a prial si, aby sa tento výrok vzťahoval aj naňho. No viac ako myšlienka, že dal Gideonovi bezcenné papiere, ho mučila predstava, že chlapec by sa mohol s tými dokumentmi rozbehnúť rovno za grófom Saint Germainom. To by znamenalo, že pustil z ruky ich jedinú eso v rukáve. Ale Gideon povedal, že ľúbi Gwendolyn, a spôsob, akým to povedal, bol akosi... presvedčivý.

„Sľúbil mi to,“ chcel dodať Paul, no z jeho úst vyšlo iba nepočuteľné šepkanie. Navyše by klamal. Gideonovu odpoveď už nepočul.

„Spolupracovať s florentskou alianciou bol hlúpy nápad,“ zachytil Lucine slová. Zavrel oči. Nech mu dal doktor Harrison čokoľvek, účinkovalo to poriadne rýchlo.

„Áno, viem, viem,“ pokračovala Lucy. „Bol to *môj* hlúpy nápad. Mali sme to vziať do vlastných rúk.“

„Vy predsa nie ste žiadni vrahovia, dieťa moje,“ ozvala sa lady Tilneyová.

„Je z morálneho hľadiska nejaký rozdiel medzi tým, keď človek niekoho sám zabije, a tým, keď si tú vraždu iba objedná?“ Lucy si sťažka vzdychla, a hoci jej lady Tilneyová energicky oponovala (*Dievča, nehovor také veci! Veď vy ste si žiadnu vraždu neobjednali, iba ste odovzdali pár informácií!*), jej slová zneli zúfalo: „Zbabrali sme všetko, čo sme len mohli, Paul. Za tie tri mesiace sme iba premrhali kopu času a peňazí lady Margret – a navyše sme do celej záležitosti zatiahli priveľa ľudí.“

„Sú to peniaze lorda Tilneya,“ opravila ju lady Tilneyová. „Žasla by si, keby si vedela, za čo ich inak vyhadzuje. Dostihy a tanečnice sú to najneškodnejšie – tú trošku, čo si vezmem pre našu vec, si ani nevšimne. A keby aj, je hádam aspoň taký džentlmen, že sa o tom ani slovom nezmieni.“

„A podľa mňa by bola škoda, keby ste ma do toho nezatiahli,“ uisťoval všetkých doktor Harrison a uškrnul sa. „Práve som začal považovať svoj život za dosť nudný. Napokon, človek nestretáva každý deň cestovateľov v čase, čo prišli z budúcnosti a vedia všetko lepšie. A medzi nami: štýl, akým riadia páni de Villiersovci a Pinkertonovci-Smytheovci lóžu, priam núti človeka k tajnej rebélii.“

„Rozhodne,“ prisvedčila lady Tilneyová. „Ten samoľúbky Jonathan sa vyhrážal svojej žene, že ju zamkne doma, ak bude aj naďalej sympatizovať so sufražetkami.“ Na-

podobnila namrzený mužský hlas: „*Čo bude nasledovať? Volebné právo pre psy?*“

„Nuž, preto ste sa mu aj vyhrážali fackou,“ dodal doktor Harrison. „Mimochodom, to bola konečne čajová párty, na ktorej som sa nenudil.“

„Ale tak to predsa vôbec nebolo. Povedala som iba to, že nemôžem zaručiť, čo urobí moja pravá ruka, ak bude pokračovať v takých nekvalifikovaných vyhláseniach.“

„Ak bude pokračovať *v tých nezmysloch*, bolo presné znenie,“ opravil ju doktor Harrison. „Viem to presne, lebo to na mňa urobilo neuveriteľný dojem.“

Lady Tilneyová sa zasmiala a podala lekárovi ruku. „Odprevadím vás k dverám, doktor Harrison.“

Paul sa pokúšal otvoriť oči a posadiť sa, aby sa poďakoval lekárovi. Ani jedno, ani druhé sa mu nepodarilo. „Ďa... jem,“ zamumlal z posledných síl.

„Čo ste mu to dali, dočerta?“ zavolala Lucy za doktorom Harrisonom.

Otočil sa vo dverách. „Iba pár kvapiek morfiovej tinktúry. Úplne neškodnej!“

Lucin pobúrený výkrik už Paul nepočul.

Zo záznamov Strážcov
30. marec 1916

Heslo dňa: *Potius sero quam numquam.*
(Livius)

Keďže podľa našich zdrojov v tajnej službe bude Londýn v nasledujúcich dňoch opäť pod paľbou náletov nemeckej námornej eskadry, rozhodli sme sa okamžite postupovať podľa prvého stupňa bezpečnostného protokolu. Chronograf bude na neurčitý čas umiestnený do dokumentačnej miestnosti a lady Tilneyová, môj brat Jonathan a ja budeme odtiaľ spolu elapsovať, aby sme skrátili celkový čas venovaný tejto záležitosti na tri hodiny denne. Cesty do 19. storočia by v tejto miestnosti nemali predstavovať žiadne problémy: v nočných hodinách sa tam ľudia zdržiavali iba zriedka a v záznamoch sa nespomína návšteva z budúcnosti, preto môžeme vychádzať z toho, že si našu prítomnosť nikdy neušimli. Ako sa dalo očakávať, lady Tilneyová sa zdráhala zmeniť svoje zvyky a podľa vlastných slov „nenachádzala v našej argumentácii žiadnu logiku“, napokon sa však musela podvoliť rozhodnutiu veľmajstra. Vojnové časy si jednoducho vyžadujú mimoriadne opatrenia.

Elapsovanie dnes popoludní do roku 1851 prebiehalo prekvapujúco pokojne, možno preto, že moja starostlivá manželka nám k čaju upiekla svoj vynikajúci koláč a vyhli sme sa témam ako volebné právo pre ženy, ktoré pri iných príležitostiach viedli k prudkým debatám. Lady Tilneyová síce veľmi ľutovala, že nemôžeme ísť na svetovú výstavu do Hyde Parku, ale keďže sme nad tým tiež vyjadrili ľútosť, rozhovor sa nezvrhol na hádku. No v návrhu, aby sme si od zajtra krátili čas pokrom, sa znova ukázala jej excentrická stránka.

*Dnešné počasie: jemné mrholenie pri jarných
16 stupňoch Celzia.*

Správa: Timothy de Villiers, Vnútorný kruh

1.

Špička meča mi mierila rovno na srdce a oči môjho vraha boli hrozivé čierne diery, ktoré zhlkli všetko, čo sa k nim priblížilo. Vedela som, že mu neuniknem. Ťažkopádne som o pár krokov cúvla.

Ten muž ma nasledoval. „Znesiem z povrchu zemskeho to, čo sa Bohu protiví! Zem nasiakne tvojou krvou!“

Na jazyku som mala minimálne dve pohotovú námiety voči tým pateticky zachrčaným slovám (*Zem nasiakne - HALÓ? Podlaha je dlaždicová!*), no pre paniku sa mi nepretisli cez pery. Ten muž aj tak nevyzeral, že by v tejto situácii dokázal oceniť môj humor. Alebo že by vôbec oceňoval humor.

Tackavo som ešte o krok cúvla a chrptom som narazila do steny. Môj protivník sa hlasno zasmial. No dobre, možno mal predsa len zmysel pre humor, ibaže iný ako ja.

„Teraz zomrieš, démon!“ zvolal a bez okolkov zapichol meč do mojej hrude.

S výkrikom som sa prebrala. Kúpala som sa v pote a srdce ma bolelo, akoby ho skutočne prevrtila čepeľ. Aký hrozný sen! Ale - môžem sa čudovať?

Po udalostiach včerajšieho dňa (a toho pred ním) sa nedalo očakávať, že sa pohodlne zakrútim do paplóna

a budem spať ako zabitá. Neželané myšlienky sa mi plazili v hlave ako rozbužnené mäsožravé rastliny. *Gideon všetko iba predstieral. Neľúbi ma.*

Pravdepodobne nemusí urobiť takmer nič, aby sa mu dievčenské srdcia samy odovzdávali, počula som znova a znova grófa Saint Germaina a jeho jemný, hlboký hlas. A: *Nič nemožno predpovedať ľahšie ako reakciu zamilovanej ženy.*

Nuž, a ako zareaguje zamilovaná žena, keď sa dozvie, že ju oklamali a zmanipulovali? Správne: celé hodiny pretelefonuje so svojou najlepšou kamoškou, aby potom strávila bezsennú noc v tme a kládla si otázku, prečo podľahla takému týpkovi, dočerta, a súčasne si od túžby išla vyplakať oči z hlavy... Skutočne sa to dá veľmi ľahko predpovedať.

Svietiace čísla na budíku vedľa mojej postele ukazovali 3.10, čo znamenalo, že som predsa len zadriemala a pospala si dokonca viac než dve hodiny. A niekto – asi mama – musel vojsť dnu a zakryť ma. Spomínala som si iba na to, ako som sa s ohnutými kolenami skrčila na posteli a načúvala príliš rýchlemu búšeniu svojho srdca.

Je vlastne zvláštne, že zlomené srdce stále dokáže biť.

„Mám pocit, akoby ho tvorili iba červené úlomky s ostrými hranami, ktoré ma zvnútra rozpárajú a čoskoro vykrvácam!“ snažila som sa Leslie opísať stav svojho srdca (okej, znelo to minimálne rovnako pateticky ako tie reči chrtiaceho individua z môjho sna, ale pravda je niekedy gýčová).

Leslie súcitne poznamenala: „Viem presne, ako sa cítiš. Keď ma Max pustil k vode, tiež som si najprv myslela, že

zomriem od žiaľu. A to na zlyhanie viacerých orgánov. Lebo na všetkých tých výrazoch je kúsok pravdy: láska je slepá, udrie ti na mozog, zlomí ti srdce, najprv ide cez žalúdok, aby ti... ehm... potom ležala v žalúdku... Ale, po prvé, prejde to, po druhé, nie je to také beznádejné, ako sa ti zdá, a po tretie, tvoje srdce nie je zo skla.“

„Z kameňa, nie zo skla,“ opravila som ju vzlykajúc. „Moje srdce je drahokam, ktorý Gideon roztrieštil na tisíc kúskov, presne ako vo vízii tety Maddy.“

„Znie to síce skvele, ale – nie! Srdcia bývajú v skutočnosti z úplne iného materiálu. To mi môžeš veriť.“ Leslie si odkašľala a nasadila slávnostný tón, akoby sa mi práve chystala prezradiť najväčšie tajomstvo svetových dejín: „Ide o omnoho odolnejší, nerozbitný a opätovne formovateľný materiál. Vyrobený podľa tajnej receptúry.“

Znova si odkašľala, aby zvýšila napätie. Automaticky som zatajila dych. „*Marcipán!*“ vyhlásila Leslie.

„*Marcipán?*“ Na krátky okamih som prestala nariekať a musela som sa uškrnúť.

„Áno, *marcipán!*“ zopakovala Leslie smrteľne vážne. „Ten dobrý s vysokým obsahom mandlí.“

Takmer som sa zachichotala. Potom som si však spomenula, že som to najnešťastnejšie dievča na svete, a zasmrkala som: „Keď je to tak, potom Gideon *odhryzol* kúsok z môjho srdca! A *obhryzkal* aj celú čokoládu okolo neho. Mala si vidieť jeho pohľad, keď...“ Kým som začala odznova, Leslie si nahlas vzdychla.

„Gweny, vravím to ozaj nerada, ale tvoj nárek nikomu nepomôže. Musíš prestať!“

„Veď ja to nerobím naschvál,“ uisťovala som ju. „Jednoducho musím nepretržite plakať. V jednej minúte som to najšťastnejšie dievča na svete, a on mi potom povie, že...“

„Okej, Gideon sa zachoval ako totálny hnusák,“ skočila mi Leslie rýchlo do reči. „Aj keď nevieme prečo. Prečo by mali byť zaľúbené dievčatá ľahšie ovládateľné? Haló, kde sme? Zaľúbené dievčatá sú ako tikajúce časované bomby. Človek nikdy nevie, čo urobia nabudúce. Gideon a jeho šovinistický kamoš gróf sa v tomto kolosálne sekli.“

„Fakt som si myslela, že ma ľúbi. Že to celé iba predstieral, je také...“ *Podľa? Kruté?* Žiadne slovo to podľa mňa nedokázalo dostatočne opísať.

„Ach, zlatko! Za iných okolností by si sa, pre mňa, za mňa, mohla ešte celé týždne utápať v žiali. Ale to si momentálne nemôžeš dovoliť. Energiu potrebuješ na iné veci. Napríklad na prežitie.“ Leslie znela nezvyčajne prísne. „Takže sa láskavo vzchop!“

„Aj Xemerius mi to už povedal. Skôr ako sa vyparil a nechal ma samu.“

„Tá neviditeľná malá príšerka má pravdu! Musíme si zachovať jasnú hlavu a zhromaždiť všetky fakty. Fuj, čo je to? Počkaj, musím otvoriť okno, Bertie si hrozne prdol, nech neupadnem do bezvedomia... Zlý pes! Kde som prestala? Áno, presne tak, musíme zistiť, čo tvoj starý otec ukryl vo vašom dome.“ Potom o čosi piskľavejším hlasom dodala: „Raphael sa podľa mňa ukázal ako pomerne užitočný. Možno nie je až taký blbý, ako by si človek mohol myslieť.“